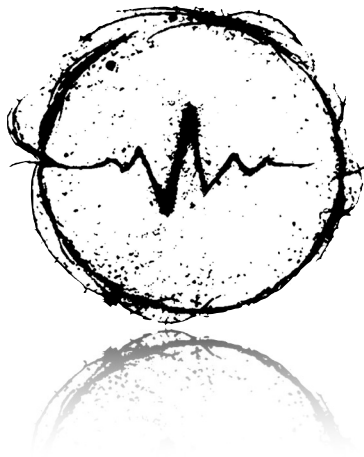

Amarins

het Verloren Hart

Amarins

het Verloren Hart

De Poort

De wereld

De Beek

Boomwortelhuis

Steltel der Beloften

De Omloop

Wandelstromen

Soms verliezen we onszelf in de haast van de wereld,
niemand die ons werkelijk ziet. Totdat we beseffen, dat
we eindelijk onszelf mogen zien.

Spiegelwoud

Ankerpunt

Verborgen Doorgang

Oude Hart

Verloren Hart
Thera Valen

Boomgaard

Amarins - het Verloren Hart
Auteur: Thera Valen
Coverontwerp: Thera Valen
Binnenwerk en illustraties: Thera Valen
Uitgever: Thera Valen

ISBN (paperback)	9789403918709
ISBN (hardcover)	9789403918631
ISBN (ebook)	9789403918679
NUR:	341

© 2026 Thera Valen
www.theravalen.com

1e druk 2026

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, digitaal of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat eraan vooraf ging

*E*r zijn werelden die je kunt zien.
En er zijn werelden die je pas ontdekt wanneer je leert
luisteren.

Ninette had nooit gedacht dat er achter haar gewone leven een andere wereld verborgen lag. Een wereld waarin de natuur niet alleen leefde, maar ook luisterde.

Waar beekjes hun eigen weg vonden, Lichtpuntjes door de bomen zwierven en stilte geen leegte was, maar een manier om te horen wat anders onzichtbaar bleef.

Die wereld heette Amarins.

Haar eerste kennismaking met Amarins begon met Babrin die bij haar thuis uit het niets op de trap verscheen en haar meenam naar de Poort. Een doorgang tussen haar eigen wereld en een plek waarvan ze tot dan toe niet eens had geweten dat die bestond. Aan de andere kant leerde ze Babrin beter kennen, een Luisterling die haar liet kennismaken met een wereld waarin niets helemaal los van elkaar bestond.

Ninette ontdekte dat Amarins niet draaide om macht of strijd. De inwoners luisterden naar wat de wereld hun vertelde. Naar het

water, de bomen en de wind. Maar Amarins was niet zomaar een toevluchtsoord.

Er was iets veranderd.

De wereld droeg een onrust die niemand precies kon benoemen en werd veroorzaakt door *de Verstillings*.

Oude herinneringen verdwenen en de verbinding tussen wat ooit in balans was geweest, leek zwakker te worden. Ninette raakte steeds dieper betrokken bij wat er in Amarins gebeurde, terwijl ze tegelijkertijd probeerde te begrijpen wat haar eigen plaats in deze wereld kon zijn.

Babrin bleef daarbij dicht bij haar. Wat begon als een ontmoeting tussen twee vreemden groeide uit tot een verbinding die voor geen van beiden eenvoudig te benoemen was. Ninette voelde zich aangetrokken tot hem, maar ook tot de rust die Amarins haar gaf. Een rust die ze in haar eigen wereld nooit op dezelfde manier had gekend.

Ze ontdekte dat haar aanwezigheid in Amarins geen toeval was.

De Ademsteen die haar werd toevertrouwd, werd een belangrijk onderdeel van haar verbinding met deze wereld. Niet omdat de steen haar bijzondere macht gaf, maar omdat hij reageerde op wat zij voelde en op de verbinding die tussen werelden kon ontstaan.

Langzaam begon Ninette te begrijpen dat luisteren soms meer betekende dan spreken. Dat niet iedere verandering bestreden hoefde te worden en dat sommige antwoorden pas kwamen wanneer je ophield ze af te dwingen.

Toch moest ze terug.

De Poort tussen beide werelden bleef bestaan, maar Ninette kon niet zomaar in Amarins blijven. Haar leven in haar eigen wereld, haar

moeder en alles wat daar bij haar hoorde, hield haar verbonden met de plek waar ze vandaan kwam.

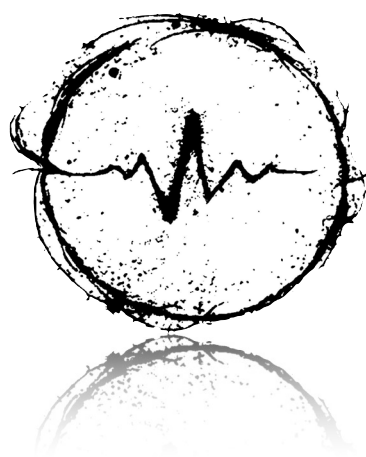
Ze vertrok uit Amarins met meer vragen dan antwoorden. Bij het teruggaan door de Poort liet Amarins een bijzondere tekening op haar huid achter, alleen zichtbaar voor Ninette.

Maar ze ging ook terug met iets wat ze daar had gevonden zonder ernaar gezocht te hebben. Een gevoel dat een deel van haar altijd al naar deze wereld had geluisterd.

En dat de Poort misschien niet het einde van haar reis was.

Maar pas het begin.

Proloog

Soms vroeg Ninette zich af of een wereld zich alles kon herinneren. Niet alleen wat er was gebeurd, maar ook wat nooit werd uitgesproken.

Wanneer ze door Amarins liep, leek het alsof de bomen haar soms al zagen voordat zij hen opmerkte. Alsof de stenen langs de paden geduldig wachtten op iemand die hun verhaal opnieuw wilde horen. Babrin had haar eens verteld dat sommige verhalen ouder waren dan de eerste Luisterlingen. Ouder zelfs dan de namen die later aan plekken werden gegeven.

Dit was zo'n verhaal.

Lang voordat Amarins zo werd genoemd, toen het land nog niet werd geleid door paden en grenzen, was er iets dat alles bijeen hield.

Het Oude Hart.

Niemand kon precies aanwijzen waar het zich bevond, toch wist iedereen dat het bestond.

De oude verhalen vertelden dat het diep onder wortels en steen lag. Onder valleien, onder stromen en onder plaatsen waar nooit iemand

kwam. Niet verborgen omdat het niet gevonden mocht worden, maar omdat het zichzelf beschermde.

Het Hart klopte.

Langzaam.

Rustig.

Altijd.

Met iedere slag werd het ritme van Amarins vastgehouden. Wanneer het sterker klopte leek het land te ontwaken. Bloemen openden zich eerder, water vond sneller zijn weg door de beek en de lucht voelde lichter. Wanneer het rustiger werd, vertraagde ook de wereld eromheen.

De eerste die dat opmerkten waren de Steenoudsten. Zij hoorden geen stem of woorden, alleen een trilling. Een beweging die door steen liep en zich verspreidde door het land. Ze begrepen dat het Hart beschermd moest worden.

Niet voor gevaar van buitenaf maar voor iets veel stillers.

Vergetelheid.

Daarom plaatsten zij de eerste stenen cirkels. Niet als muren of als eigendom want het Oude Hart leefde niet van macht of bezit. Het leefde van aandacht en van verbinding. Van het vermogen om werkelijk aanwezig te zijn.

Zolang het werd gevoeld, bleef Amarins in evenwicht. Maar wanneer het te lang werd vergeten trok het zich terug. Niet uit boosheid of onwil maar zoals ieder levend hart dat doet wanneer niemand nog naar de slag ervan luistert.

De Steenoudsten begrepen dat. Een hart dat te lang alleen klopt, verliest uiteindelijk zijn ritme.

Dat werd hun waarschuwing, hun verhaal. Door de Ademjaren heen bleef dat verhaal bestaan. In fluisteringen tussen bomen en in de

stromen van het water, in oude stenen die meer leken te weten dan ze ooit zouden vertellen.

En soms...heel soms... bereikte die fluistering iemand die tussen werelden leefde. Iemand die niet volledig hoorde bij één werkelijkheid maar ook niet volledig bij de andere.

Babrin had ooit gedacht dat het slechts een legende was. Ninette wist inmiddels dat sommige legendes wachten tot iemand ze herkent.

De oude fluistering vertelde hetzelfde als altijd: wanneer het Ritme verloren dreigt te gaan, wanneer Amarins zichzelf niet langer kan horen, dan zal iemand zijn ziel open moeten stellen.

Met vertrouwen, met het hart.

Want het Oude Hart slaapt niet.

Het wacht.

Het was niet dat ze zich zwak voelde.

Het was dat haar kracht nergens heen kon.

Ze had richting, ja. Gewicht ook.

Maar niets om tegen te duwen.

En voor het eerst dacht ze niet: ik moet dit kunnen.

Ze dacht: wie staat hier met mij?

Zodra de tel verschuift

Aet was vroege ochtend in Amarins. Niet de soort ochtend die zich opent met belofte, maar een ochtend die blijft hangen tussen ademhalen en wakker worden. Het licht sijpelde door het bladerdak alsof het eerst wilde aftasten waar het welkom was.

Bij de Poort was het bos veranderd al was er niets zichtbaar kapot. De Lichtpuntjes dreven nog steeds tussen de stammen, maar niet meer in zwermen. Ze leken elkaar kwijt te zijn, ieder met een eigen aarzelende baan. Hun gloed was niet zwakker maar onzekerder. De Belmuisjes schoten door het mos, hun belletjes klingelend maar zonder samenspel. Het klonk alsof iedereen tegelijk probeerde te waarschuwen zonder te weten waarvoor en zonder elkaar.

Babrin bleef staan en luisterde. Hij hoorde geen dreiging of stilte die naderde. Wat hij hoorde was iets anders: een onderbreking. Een pauze die te lang duurde. Het Oude Hart, dacht hij. Niet slapend of gebroken maar zoek. Hij voelde het in het ritme van Amarins. De seizoenen hielden zich nog, de paden lagen open en de Poort

ademde. En toch klopte het centrum niet meer mee. Alsof het land was blijven bewegen terwijl het hart een stap had gemist.

Hij legde zijn hand tegen de aarde en kreeg geen antwoord. Alleen een vertraagde echo, alsof iets ooit had terug geklopt maar nu te ver weg was om te bereiken. Hij rechtte zich weer langzaam. “Ninette,” zei hij zacht.

Hij wist dat zij de Ademsteen bij zich droeg en dat hij die had losgelaten in haar handen als brug. En bruggen dwingen niets af. Ze wachten tot iemand besluit te lopen. Hij sloot zijn ogen en hij stemde zich af. Niet op woorden of beelden maar op het ritme dat zij samen hadden gedeeld. Op haar manier van stil zijn zonder afwezig te worden. Heel even voelde hij niets maar daarna bemerkte hij een kleine verschuiving, zo subtiel dat hij had kunnen denken dat hij het zich verbeeldde. De lucht leek zich te herschikken en de belletjes aan zijn staf vielen tegelijk stil. Omdat Ninette luisterde.

Babrin ademde langzaam uit. “Het Hart is er nog,” fluisterde hij, meer voor zichzelf dan voor haar. “Maar het klopt niet meer waar wij het kunnen horen.” Hij keek naar de Poort die zachtjes licht gaf zoals altijd. Ze stond open. Ze wachtte niet.

Dit was geen afscheid dat teruggedraaid moest worden, dit was iets dat gevonden moest worden. En ergens in een andere wereld, wist hij, zou Ninette een moment voelen dat niet van haar dag was, niet van haar ritme. Een lichte aarzeling of misschien een vertraging in haar adem.

Hij vertrouwde erop dat ze hem zou voelen. Ook al was ze niet hier, niet in Amarins, haar aanwezigheid was nooit helemaal weg. Misschien voelde ze maar heel licht een trilling, iets wat net verschuift, maar genoeg. Ze zou het merken. Zijn gedachten gingen naar haar. Naar hoe het was zonder haar sinds ze terug was naar haar eigen wereld. De Vallei voelde anders. Stiller dan anders.

Alsof het geluid er nog wel was, de fluisterende stenen, de bomen die zacht bewogen, maar dat er iets ontbrak tussen al die lagen. Iets wat niet op te vullen was. Hij keek naar de plek naast hem. De plek waar zij altijd liep. Nu leeg.

Ninette merkte het niet meteen. Het begon klein. Onschuldig bijna. Een fractie van een seconde waarin haar hand al bewoog maar het beeld in de spiegel nog niet had ingehaald. Ze knipperde, fronste even en schoof het weg als vermoeidheid.

Later buiten gebeurde het opnieuw. Ze liep langs het bos aan de rand van haar wereld, het bekende groen waar ze vaak kwam om te ademen zonder vragen en waar ze regelmatig heen liep. De bomen stonden er zoals altijd maar iets klopte niet. Hun bladeren hingen zwaar alsof ze net iets te laat bewogen met de wind. Het leek vertraagd.

Ze bleef staan. Haar adem ging in en pas daarna leek haar wereld mee te ademen. Een koude rilling trok langs haar armen, dit kende ze. Niet van hier maar van daar. Haar hand gleed bijna vanzelf naar haar jaszak. De Ademsteen lag warm tegen haar handpalm, zwaarder dan een steen zou moeten zijn. Toen ze hem vastpakte voelde ze het meteen: het licht pulseerde traag als een hartslag die bijna stopte. Niet zwak, maar het zocht. “We moeten iets doen,” fluisterde ze zonder te weten tegen wie ze sprak.

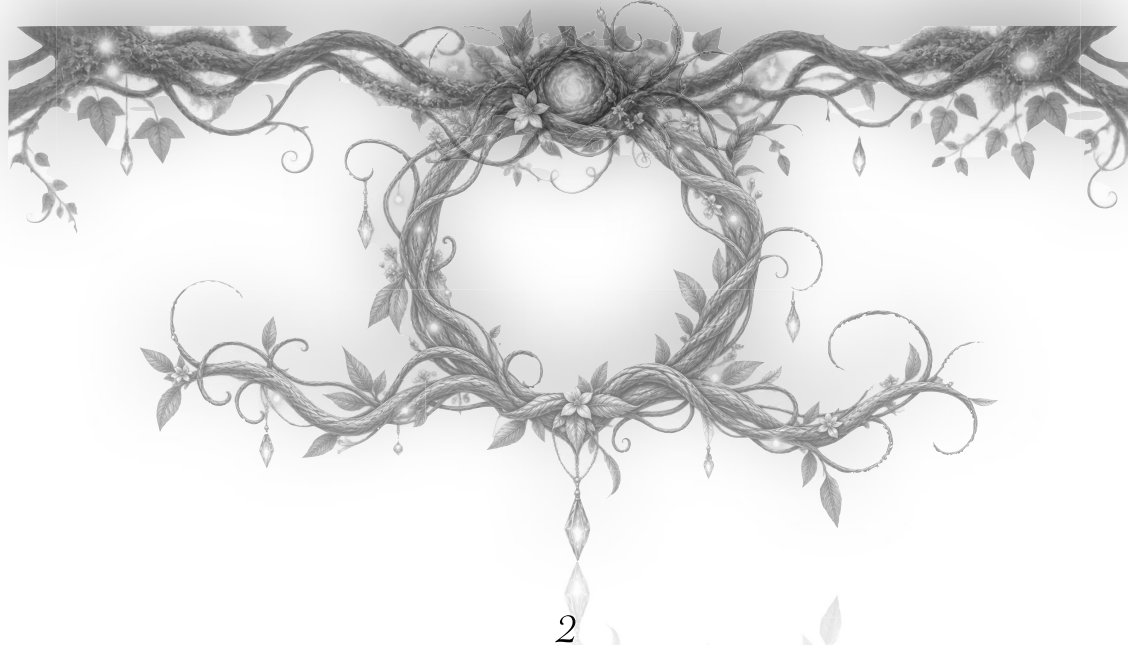
Op dat moment verschoof de wereld opnieuw. Niet zichtbaar of hoorbaar maar voelbaar alsof een snaar in haar net iets werd aangeslagen, heel licht. Haar gedachten vielen stil en haar lichaam werd rustiger, het wachtte ergens op. En toen begreep ze het. Dit was geen oproep, dit was afstemming. Afstemming met Amarins. Ze sloot haar ogen niet maar liet haar aandacht zakken zoals ze had geleerd in Amarins. In die ruimte voelde ze hem. Niet Babrin zelf

maar zijn aanwezigheid, aan de rand van haar bewustzijn. Zoals je iemand voelt die naast je staat zonder je aan te raken.

De Ademsteen werd warmer, actiever. Langzaam begon het licht erin iets te doen wat het nooit eerder had gedaan. Het pulseerde niet meer alleen, het wachtte.

Ninette ademde uit. “Het Oude Hart,” fluisterde ze, de woorden kwamen niet uit herinnering maar uit weten. “Het is er nog maar niet waar het hoort.” Ze wist niet hoe ze dat wist, alleen dát ze het wist. De wereld om haar heen leek nog steeds een tel achter te lopen maar nu voelde het anders. Minder desoriëntatie. Meer richting. Alsof die vertraging niet van haar was, maar iets dat haar werd getoond. Haar vingers sloten zich steviger om de Ademsteen. “Ik hoor je,” zei ze zacht. Niet tegen Babrin of Amarins. Maar tegen dat wat uit de maat was geraakt. En ergens viel iets heel even samen.

2

Zonder dat ze het zich had voorgenomen, begon Ninette te lopen. Niet echt doelgericht en ook niet haastig. Haar voeten kozen het pad al, nog vóór haar gedachten dat deden. Pas toen ze een bekend hek passeerde, een bocht in het bos nam die ze zelden liep, voelde ze een lichte schok van herkenning.

Hier was ze eerder geweest. De lucht werd stiller naarmate ze verder liep. Ingehouden alsof de ruimte haar adem vasthield. De bomen stonden dicht bij elkaar, hun stammen licht gebogen in een zachte cirkel. Haar hart sloeg over.

De plek.

Ze bleef staan aan de rand van de open ruimte. In haar wereld zag het eruit als een gewoon stukje bos: mos, schaduw, gefilterd licht door de bladeren. Maar daaronder, daar achter, bewoog iets. De Ademsteen in haar hand werd zwaarder, het licht erin pulseerde traag. Het leek of het even aarzelde, alsof het iets probeerde vast te houden dat steeds verder weg dreef.

En toen zag ze het. Niet als een opening, maar zonder randen, het voelde als een verschil. Het licht tussen de bomen leek net iets dieper, net iets warmer. Het bewoog niet naar voren, maar

naar binnen. De wereld miste daar een ademteug, of hield er juist één extra vast.

De Poort.

Ze bemerkte het meteen: de Poort was zwakker dan voorheen. Niet minder aanwezig, maar minder zeker van zichzelf. De gloed was vertraagd, haar ritme zoekend. Toch riep de Poort, maar hij riep niet luid. Hij riep met dezelfde urgentie als een hart dat niet meer alleen wil kloppen.

“Ninette...” Ze verstijfde. Het geluid kwam niet van buiten. Het was een trilling, een bekende klank. Kleine belletjes zacht en helder, maar zwakker dan ze zich herinnerde. Ze slikte. Pas nu beseftte ze het, ze had ze al een tijd minder gehoord. Niet omdat ze weg waren, maar omdat ze stiller waren geworden. Alsof iemand verder van haar af was geraakt zonder haar los te laten. “Babrin,” fluisterde ze.

De belletjes antwoordden. Eén korte trilling, niet van vreugde maar van herkenning. De Ademsteen lichtte iets sterker op en hij herpakte zich bij het horen van die naam. Het pulseren werd niet sneller maar helderder en vastberadener. De Poort reageerde. Het licht trok iets verder open maar niet om haar door te laten. Het was om haar te laten zien, om haar te laten voelen wat zij al wist.

Dit was geen toeval.

Dit was geen uitnodiging meer.

Dit was een vraag.

Ze haalde diep adem.

“Je hart klopt niet meer zoals het hoort,” zei ze zacht, tegen Amarins, tegen Babrin, tegen alles wat tussen werelden leefde. “En ik hoor het.” De belletjes trilden opnieuw, zwak maar dankbaar dat ze gehoord werden. Ze deed geen stap naar voren. Nog niet. Maar

voor het eerst sinds ze terug was in haar wereld voelde ze geen twijfel meer over of ze zou gaan, alleen over wanneer.

Het viel haar zwaar om weer in haar wereld te zijn. Na Amarins voelde alles anders. Sneller en dwingender. De dagen duwden haar vooruit zonder ruimte om stil te staan. Ze moest weer wennen aan het ritme hier, het ritme van moeten en van doorgaan. En dat lukte, maar niet vanzelf. Het voelde als thuiskomen na iets wat te mooi was geweest om los te laten. Dat er nog iets in haar achterbleef, zwaar en stil. Een soort druk die niet verdween. Heimwee.

Babrin had het gezegd en hij had gelijk gehad. Meer dan eens was ze de straat uitgelopen zonder echt plan. Gewoon omdat haar voeten de richting al kenden. De bocht om, verder naar waar de Poort lag, maar telkens hield ze zichzelf tegen. Het was nog te vroeg en dat wist ze. Dus pakte ze haar leven weer op zoals het was geweest.

De dagen namen haar weer mee zoals een rivier een blad oppakt dat op het water terechtkomt. Eerst dobberde ze nog aan de rand tussen twee stromingen in. Maar langzaam werd ze meegenomen: werk, verplichtingen, mensen, geluiden, ...vooral geluiden. Alles wat haar wereld altijd al was geweest.

Ze liep weer door straten van steen en beton. Langs winkelruiten die licht uitstraalden zelfs wanneer de zon nog hoog aan de hemel stond. Ze hoorde gesprekken die langs haar heen gleden zonder werkelijk ergens te landen. Mensen die haast hadden naar plekken waar ze gisteren ook al waren geweest. Mensen die praatten zonder te luisteren en luisterden zonder echt te horen.

Vroeger had ze daar nooit zo bij stilgestaan, nu wel. Nu voelde ze het verschil. Amarins had iets verschoven in haar, ze kon niet meer terug naar hoe het was geweest. En toch deed de wereld om haar heen alsof er niets veranderd was.

Iedere ochtend stond ze op, iedere ochtend volgde dezelfde beweging. Dezelfde handelingen. En telkens was er dat kleine moment vlak na het wakker worden. Een enkele tel. Een tel waarin ze nog niet wist waar ze was en waarin haar hart hoopte. Hoopte op het zachte licht van de Vallei, op het gefluister van bladeren. Op de geur van vochtige aarde en bloemen.

Op Amarins.

Maar dan volgde altijd de werkelijkheid: de muren van haar kamer. Het verkeer in de verte. Een deur die ergens dichtviel en langzaam keerde alles terug. Niet omdat ze het wilde, maar omdat haar wereld haar weer opeiste.

Soms liep ze naar buiten zonder bestemming, gewoon lopen. Haar voeten vonden vanzelf hun weg. Weer langs die huizen. Langs die straten. Langs dezelfde plekken die ze al honderd keer had gezien. En vaak merkte ze pas later waar ze terecht was gekomen. Dichter bij de plek van de Poort. Niet helemaal, nooit helemaal, maar dichterbij. Dat beseft ze heel erg goed. Dan bleef ze staan en keek een tijdje voor zich uit, voelde het diepe verlangen trekken in haar borst. Dat heimwee waar Babrin haar over had verteld. Niet naar een plaats, alleen maar naar een gevoel, naar een manier van zijn.

In Amarins had ze nooit het idee gehad dat ze ergens aan moest voldoen. Daar hoefde ze niets te bewijzen of uit te leggen. Ze mocht er eenvoudigweg zijn en misschien miste ze dat nog wel het meest.

En ze zweeg. Over alles wat ze had gezien.

Over wat ze had gevoeld. Over hem. Ze wist dat het geen zin had om erover te praten, haar wereld zou het niet begrijpen. Misschien zouden ze luisteren, heel even en het dan wegzetten als iets verzonnen. Iets wat je weer loslaat zodra de dag verder gaat. En dus hield ze het bij zich. Thuis en in haar omgeving sprak ze er met

niemand over want met wie zou ze het moeten delen? Wie zou begrijpen wat ze had gezien? De Fluisterkring. De Ademsteen. Babrin.

Ze zag de blikken al voor zich: vriendelijke glimlachen en beleefde knikjes. Mensen die dachten dat ze een mooie droom had gehad, een bijzondere fantasie. Een verhaal uit een boek maar geen werkelijkheid. Dus zweeg ze. Sommige dingen werden kleiner wanneer je ze uitsprak tegen iemand die ze niet kon ontvangen, dus hield ze Amarins als een geheim. Een kostbaar iets dat alleen van haar was.

's Avonds, wanneer de wereld eindelijk rustiger werd, kwam het gemis het sterkst terug. Dan zat ze bij het raam of lag op haar bed terwijl het laatste licht langzaam verdween. De geluiden van de dag stierven dan weer weg. Auto's werden minder en stemmen verstomden. Juist dan kwam Amarins dichterbij. Ze dacht aan de manier waarop bloemen zich naar haar toe hadden gebogen alsof ze welkom was. En bijna altijd kwam daarna dezelfde gedachte: Babrin.

Ze zag hem voor zich zoals hij was. Rustig, aandachtig en luisterend. Zijn stem wanneer hij iets uitlegde. De zorgvuldigheid waarmee hij nadacht voordat hij antwoord gaf. Zijn geduld met haar eindeloze vragen. Ze glimlachte vaak als ze daaraan dacht. Hoeveel vragen had ze hem wel steeds gesteld? Honderden. Misschien meer. En nooit had hij gezucht. Nooit gedaan alsof ze lastig was. Iedere vraag was het waard om serieus genomen te worden. Dat alleen al voelde bijzonder.

Soms pakte ze de Ademsteen vast. Niet bewust, haar hand zocht hem altijd vanzelf. Alsof ze wilde controleren of hij er nog was. De steen voelde dan warm, of misschien beeldde ze zich dat in, dat wist

ze niet. Maar het maakte weinig verschil. Ze hield hem vast, sloot haar ogen, dacht aan hem en Amarins. Aan alles wat achter haar lag en tegelijk nog steeds aanwezig was.

Er waren momenten waarop ze zich afvroeg of ze veranderd was. Niet aan de buitenkant. Al lag daar als een stille getuige de afdruk die Amarins op haar had achtergelaten. Ze wist zeker dat niemand dat zag. Maar van binnen. De dingen die vroeger belangrijk leken, voelden kleiner. Het gehaaste en het voortdurende moeten. Ze deed eraan mee omdat het moest en ze niet wilde opvallen maar ergens keek ze er nu van een afstand naar, omdat ze beide werelden tegelijk kende.

De wereld van steen.

En de wereld van adem.

Soms betrapte ze zichzelf erop dat ze luisterde naar de wind. Echt luisterde, zoals Babrin dat deed. Of de wind iets kon vertellen en er achter het ruisen een betekenis lag. Meestal hoorde ze niets, maar soms...heel soms...voelde ze iets. Een lichte trilling, een aanwezigheid die ze niet kon verklaren.

Dan keek ze op en voor heel even leek de afstand tussen beide werelden kleiner, bijna doorzichtig. En was Amarins niet ver weg maar lag vlak naast haar. Telkens wanneer dat gebeurde wist ze hetzelfde: hoe lang het ook zou duren, hoeveel dagen er ook voorbij zouden gaan, hoe vaak haar wereld haar ook opnieuw zou opslokken, ze zou teruggaan. Niet omdat ze wilde ontsnappen. Niet omdat haar eigen wereld haar niet meer kon vasthouden. Maar omdat een deel van haar daar was gebleven.

Het verlangen bleef, soms ineens onverwacht. Dat hij daar weer zou staan, gewoon bij haar thuis. Op de trap. Zoals toen. Dat hij haar weer mee zou vragen en dat ze zonder na te denken met hem mee

zou gaan, deze keer wel zonder aarzeling en vol vertrouwen. Maar ergens wist ze ook dat het zo niet zou gebeuren. Niet meer. Want deze keer lag de keuze bij haar.

Babrin stond stil aan de rand van het bos bij de Poort. Niet omdat hij wachtte want wachten impliceert verwachting, maar omdat bewegen niet langer vanzelf ging.

Amarins voelde anders onder zijn voeten. Het voelde uit fase. Alsof de wereld een tel achter zijn eigen ritme aanliep. Zijn staf trilde licht tegen de aarde om houvast te zoeken. Hij legde zijn hand op het hout en sloot zijn ogen. Luisteren was geen keuze meer, het werd dit keer noodzakelijk.

De Lichtpuntjes om hem heen zweefden laag, ze dansten niet, ze dreven. Hun glans was niet verdwenen maar onregelmatig, alsof iemand vergeten was hen op tijd adem te laten halen. Verderop hield een Belmuisje stil, zijn belletje onaangeroerd, zelfs het geluid moest eerst nadenken voor het durfde te bestaan.

Babrin voelde het Oude Hart. Niet als pijn of als angst maar als een ritme dat zijn partner kwijt was. Als iets dat verloren was. Hij ademde langzaam in en beseftte dat de wereld die adem niet meteen volgde. Toen merkte hij het heel zacht. Niet in het bos maar in de richting. De Ademsteen.

“Ninette...” fluisterde hij zonder geluid te maken. De belletjes aan zijn mantel trilden. Niet uitbundig maar samen. Voor het eerst in lange tijd samen. De wereld reageerde.

De lucht rondom de Poort trok iets rechter. De aarde onder zijn voeten voelde minder zwevend, meer aanwezig alsof Amarins zich herinnerde hoe het was om aangesproken te worden. Ze is onderweg, dacht hij. Niet door de Poort, dat nog niet, maar naar het

punt waar werelden elkaar durven aan te kijken. Zijn hand klemde zich iets steviger om de staf om zichzelf eraan te herinneren niet te bewegen. Dit moment was niet van hem.

Hij voelde haar aarzeling als een lichte spanning in de stroom. Het was geen weigering of angst, het was gewicht van begrijpen. Dat wat zij nu deed geen terugkeer was, maar een keuze die niet meer teruggenomen kon worden.

“Goed zo,” zei hij zacht tegen niemand in het bijzonder. “Je hoort het.” De belletjes antwoordden. Eén trage heldere trilling. En ergens ver weg en tegelijk dichtbij bewoog de Poort. Wachtend.

Babrin bleef waar hij was, maar soms kwam de twijfel. Dan dacht hij eraan om gewoon weer te gaan. Door de Poort naar haar huis. Het leek zo eenvoudig.

Hij op de trap, zij die hem weer zou zien net zoals toen. Maar dat was niet meer wat het was geweest. Zij had het gezien. Had Amarins gekend en hem, dat liet zich niet terugdraaien. Haar wereld zou hem niet meer dragen, zelfs als hij zich inhield. Zelfs als hij probeerde minder te zijn dan hij was, het zou niet blijven staan. Misschien zou hij de weg terug niet eens meer vinden. Hij liet die gedachte los want dit keer lag het niet bij hem. Zij moest kiezen. Zelf. Het enige wat hij kon doen was haar laten voelen dat hij er was. En wachten.

3

*N*inette bleef staan. Ze had niet besloten hierheen te lopen. Haar voeten hadden haar gebracht zoals ze dat soms deden wanneer denken te traag was om bij te houden wat ze al wist.

Het pad onder haar voelde vertrouwd en tegelijk anders, het herinnerde zich hoe het haar eerder had gedragen en twijfelde nu of dat opnieuw mocht. Voor haar lag de open plek. De Poort was er, of althans bijna. Het licht pulseerde niet zoals de vorige keer, het kwam en ging met een aarzelende regelmaat en was telkens net te laat om zichzelf te volgen. Geen fout maar een verschuiving. Een slag die niet samen viel met wat erop moest volgen.

Ze voelde het meteen. Niet als gevaar maar als iets dat zijn maat kwijt was. Ze bleef op afstand staan, haar hand sloot zich om de Ademsteen die warm aanvoelde maar zwaarder dan ze zich herinnerde. Het gewicht leek dieper te gaan dan alleen steen, het was geen gewone zwaarte. Er droeg iets in mee wat niet van haar was maar toch door haar heen liep.

Achter haar lag haar eigen wereld: huizen, straten, herinneringen, haar moeder, het leven dat haar altijd had omringd. Voor haar lag Amarins verborgen achter het zachte licht van de doorgang, wachtend zoals het altijd had gewacht. Babrin had haar ooit verteld dat de Ademsteen zwaarder werd wanneer iemand aan beide zijden verbonden was.

Niet omdat de steen veranderde maar omdat het hart van de drager begon te voelen waar het werkelijk toe behoorde. Nu begreep ze wat hij bedoelde. De zwaarte kwam niet alleen uit haar eigen wereld, die kende ze al haar hele leven. Dit was anders. Een tweede stroom trok aan haar, zacht maar heel duidelijk.

Amarins.

Ze voelde het in de trilling van de Ademsteen, in de lucht rond de Poort, in de stilte die haar leek aan te kijken. Een roep die diep van binnen werd herkend. De Poort pulseerde langzaam als een rustige ademhaling, iets uit ritme. Ninette sloot haar vingers steviger om de Ademsteen. Ze wist dat ze kon blijven, niemand hield haar tegen. Maar terwijl ze daar stond voelde ze hoe de zwaarte in haar hand samenviel met het trekken in haar borst: diep van binnen wist ze al welke richting haar hart op wilde bewegen.

Ze merkte dat de Ademsteen anders pulseerde. Het licht erin bewoog mee met de Poort maar ook daar zat die kleine vertraging. Een fractie, nauwelijks te benoemen. Maar genoeg om te voelen dat iets niet klopte. De telling is anders, dacht ze. Alsof iemand tussen één en twee een ruimte had laten vallen.

Ze dacht aan haar huis. Aan de gang, het raam, de keuken waar haar moeder zat zoals altijd. Ze wist het, ze hoopte het niet, dat haar wereld door zou gaan, net als de vorige keer. Dat tijd daar geen stilstand kende maar rek. Dat ze niet gemist zou worden op de

manier die alles zou ontwrichten. Die wetenschap voelde niet als loslaten, het voelde als vertrouwen. Maar toch aarzelde ze. Want wat als deze verstoring geen toeval was? Wat als Amarins niet zomaar uit ritme was geraakt? Wat als, die ene tel, die kleine verschuiving, begonnen was toen zij was gekomen. En gebleven. En weer was teruggegaan.

Haar adem stakte even. Ze dacht aan het moment van oversteken. Aan hoe haar wereld achter haar had uitgeademd en Amarins haar had opgenomen. Aan hoe alles toen had geklopt, twee ritmes die elkaar precies hadden gevonden. En nu, nu leek de Poort dat moment te zoeken.

“Is dit door mij?” fluisterde ze zonder te weten tot wie. De belletjes klonken. Zacht. Verder weg dan voorheen, niet minder maar gedempt. De ruimte ertussen was groter geworden. Ze voelde geen schuld maar ze voelde wel verantwoordelijkheid.

Het licht van de Poort bewoog langzaam voor haar als een ademhaling die nooit ophield. Geen harde schittering, geen fel vuur maar eerder iets levends, iets dat haar herkende nu ze daar weer stond. Ze hoefde haar hand niet uit te steken om het te voelen. De trilling bereikte haar al, zacht en bekend. Ze wist ook dat dit het moment was. Niet morgen, niet later maar nu. De beslissing lag niet langer ergens buiten haar, niet in Amarins, niet bij Babrin, niet in de fluisteringen van oude verhalen. Deze keuze was van haar en voor het eerst voelde ze dat volledig.

Ze keek nog één keer om zich heen naar haar eigen wereld. De straat achter haar lag stil in het bleke avondlicht. Een gewone straat zoals er duizenden waren. Huizen van steen. Ramen waarachter levens doorgingen zonder stil te staan bij wat zich tussen werelden bevond. En ergens daarbinnen leefde haar moeder. Alleen die gedachte